

W postanowieniu będącym przedmiotem niniejszego odwołania Sąd nie zastosował zdaniem wnoszących odwołanie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere” z dnia 9 czerwca 2011 r., w którym uznano, że decyzja Komisji „musi zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Mimo, że decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych niedociągnięć w metodzie zastosowanej przez Komisję w spornej decyzji, co doprowadziło do naruszenia prawa.

Na podstawie zasad ustalonych przez Trybunał w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere”, w ramach odzyskania pomocy, do państwa członkowskiego – a zatem nie do poszczególnych beneficjentów — należy wykazanie w każdym konkretnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszej sprawie jednakże Komisja w zaskarżonej decyzji nie sprecyzowała „szczegółowych zasad” takiej kontroli; w konsekwencji, nie dysponując elementami istotnymi do wykazania w ramach odzyskania pomocy, że przyznane korzyści stanowią po stronie beneficjentów pomoc państwa, Republika Włosa w drodze ustawy z dnia 24 grudnia 2012 r., nr 228 (art. 1 ust. 351 i nast.) — zdecydowała przenieść ciężar dowodu, wbrew temu, co zostało ustalone w orzecznictwie wspólnotowym. Zdaniem włoskiego ustawodawcy w szczególności nie do państwa, lecz do poszczególnych przedsiębiorstw beneficjentów pomocy udzielonej w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne należy wykazanie, że rozpatrywane korzyści nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na wymianę handlową między państwami członkowskimi; w braku tego wykazania jest domniemywany odpowiedni charakter przyznanej korzyści do zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Powyższe okoliczności są oczywiście sprzeczne z zasadami ustalonymi przez Trybunał w wyroku „Comitato Venezia vuole vivere”.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-96/13)

(2013/C 129/15)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i A. Tokar)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka, ustanawiając warunki w ogłoszeniu o zamówieniu według procedury otwartej na dostawę usług pomocy technicznej na rzecz ZSI-IKA [Idryma Koinonikon Asfaliseon: greckiej instytucji zabezpieczenia społecznego] i strony internetowej IKA oraz zasilania baz danych przez okres 30 miesięcy (nr ogłoszenia L30/POY/9/5-6-2009 — opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej pod numerem 2009/S110-159234), w którym z jednej strony oferenci musieli mieć doświadczenie w wykonywaniu podobnych umów w greckiej instytucji zabezpieczenia społecznego, a z drugiej strony, doświadczenie podwykonawców nie mogło być uznane za doświadczenie na konto oferentów, narusza zobowiązania ciężące na niej na mocy art. 2, art. 44 ust. 2 i art. 48 w związku z art. 2 dyrektywy 2004/18/WE (!);
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wspomniane naruszenie art. 44 ust. 2 i art. 48 w związku z art. 2 dyrektywy 2004/18/WE dotyczy postępowania przetargowego IKA jako instytucji zamawiającej w odniesieniu do dostawy usług pomocy technicznej na rzecz ZSI-IKA i strony internetowej IKA oraz zasilania baz danych.
- 2) Komisja uważa, że warunek zawarty w ogłoszeniu, zgodnie z którym wymagane jest doświadczenie w wykonaniu zintegrowanego systemu informatycznego (ZSI) dla instytucji zabezpieczenia społecznego w Grecji, stanowi warunek geograficzny, który narusza zasady równego traktowania i niedyskryminacji ustanowione w art. 2, art. 44 ust. 2 i art. 48 dyrektywy 2004/18.
- 3) Komisja podnosi, że w swoich odpowiedziach na jej uzasadnioną opinię władze greckie zobowiązały się dokonać wszelkich zmian zgodnie z zarzutem Komisji, przyznając co do zasady sporne naruszenie.
- 4) Komisja utrzymuje także, że warunek zawarty w ogłoszeniu, który przewiduje, że doświadczenie podwykonawców oferenta nie jest uznawane jako doświadczenie tego oferenta, narusza art. 48 dyrektywy 2004/18, ponieważ zgodnie z tym warunkiem oferenci nie mogą powołać się na doświadczenie osób trzecich, aby wykazać, że dysponują kwalifikacjami technicznymi wymaganymi do wykonania wchodzącej w rachubę umowy.
- 5) W swojej odpowiedzi władze greckie zobowiązały się do tego, że w nowym ogłoszeniu o zamówieniu zostanie wyraźnie przewidziana możliwość powołania się przez przedsiębiorstwa składające ofertę na odpowiednie doświadczenie osób trzecich, podwykonawców, uznając co do zasady także drugi zarzut Komisji.
- 6) Niemniej jednak władzom greckim nie udało się ustalić dokładnej daty rozpisania nowego przetargu, wobec czego przedłużyły one okres obowiązywania poprzedniej umowy, powołując się na względy wewnętrznego porządku publicznego.

- 7) Komisja stwierdziła ponadto, że wspomniane naruszenie wskazanych powyżej przepisów dyrektywy 2004/18 nadal istnieje i że przytoczone powody nie mogą go uzasadnić, w związku z czym wniosła ona do Trybunału skargę w celu stwierdzenia naruszenia, o którym mowa.

(¹) Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Sibiu (Rumunia) w dniu 27 lutego 2013 r. — Silvia Georgiana Câmpean przeciwko Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu

(Sprawa C-97/13)

(2013/C 129/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Sibiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Silvia Georgiana Câmpean

Strona pozwana: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy wprowadzone ustawą nr 9/2012 są sprzeczne z art. 110 TFUE i czy w rzeczywistości ustanawiają one środek w sposób oczywisty dyskryminujący?
- 2) Czy wykładni art. 110 TFUE należy dokonywać w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie uregulowaniu wprowadzonemu ustawą nr 9/2012 (w brzmieniu pierwotnym) ustanawiającemu podatek od zanieczyszczeń emitowanych przez pojazdy samochodowe jeżeli ów środek podatkowy zostaje ukształtowany w sposób zniechęcający do wprowadzania do ruchu w tymże państwie członkowskim pojazdów używanych nabytych w innych państwach członkowskich, nie zniechęcając równocześnie do nabywania na rynku krajowym pojazdów używanych w tym samym wieku i o takim samym stopniu zużycia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 27 lutego 2013 r. Martin Blomqvist przeciwko Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

(Sprawa C-98/13)

(2013/C 129/17)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Martin Blomqvist

Strona pozwana: Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (¹) należy interpretować w taki sposób, że do „publicznego rozpowszechniania” w państwie członkowskim towaru chronionego prawem autorskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, w którym towar ten jest chroniony prawem autorskim, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w państwie członkowskim, do którego towar jest dostarczany, albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?
- 2) Czy art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (²) należy interpretować w taki sposób, że do „używania w obrocie handlowym” znaku towarowego w państwie członkowskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru opatrzonego znakiem towarowym do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, w którym znak ten jest zarejestrowany, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w danym państwie członkowskim albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?
- 3) Czy art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (³) należy interpretować w taki sposób, że do „używania w obrocie handlowym” znaku towarowego w państwie członkowskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru opatrzonego wspólnotowym znakiem towarowym do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w danym państwie członkowskim albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?